

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 15Csp/41/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316207379
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Donič
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2019:8316207379.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudcom JUDr. Vladimírom Doničom v spore žalobcu R Collectors s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanému L. A., nar. XX.X.XXXX, bytom Q. XXXX/XX, XXX XX A., štátnej občianskej Slovenskej republiky, o zaplatenie sumy 1939,13 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Z a s t a v u j e konanie do výšky 598,01 Eur s príslušenstvom.

II. Žalobu vo zvyšnej časti v celom rozsahu z a m i e t a .

III. Žalovanému n e p r i z n á v a náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Právny predchodca žalobcu sa žalobou podanou na súde dňa 9.8.2016 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1939,13 eur spolu so zmluvným úrokom do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru vo výške 177,84 eur, zmluvný úrok vo výške 24,50% p.a. zo sumy 1939,13 eur od 14.2.2014 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% p.a. zo sumy 1939,13 eur od 13.7.2016 do zaplatenia a nahradiť trovy konania.

2. Svoju žalobu právny predchodca žalobcu odôvodnil tým, že so žalovaným dňa 30.4.2013 uzavrel zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXX na základe čoho bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2000,- eur. V dôsledku omeškania žalovaného s plnením úveru predchodca vyhlásil dňa 13.2.2014 za predčasne splatný. Ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi nasledovné dlžné sumy 1939,13 eur, zmluvný úrok 177,84 eur a bankové poplatky 3,32 eur. Celková dlžná suma ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti bola 2120,29 eur. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaný časť dlžnej sumy zaplatil. Poslednú čiastkovú úhradu celkovej dlžnej sumy žalovaný vykonal dňa 12.7.2016. Od tohto dňa však žalovaný ďalšiu úhradu celkovej dlžnej sumy nevykonal.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a doručil súdu potvrdenie o prijme vypracované mzdovou účtovníčkou jej zamestnávateľa.

4. Dňa 3.4.2017 žalobca vzal žalobu späť pre sumu 177,84 eur s prísl. a súd rozhodol rozsudkom č.k.: 15Csp/41/2016-68 dňa 2.6.2017 tak, že zastavil konanie pre sumu 177,84 eur zmluvného úroku a zmluvného úroku 24,50% p.a. od 14.2.2014 do 9.8.2014 a úroku z omeškania 5% p.a. od 13.7.2016 do 13.3.2017 a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

5. Dňa 8.1.2018 súd rozhodol uznesením o pripustení zmeny na strane žalobcu z pôvodného žalobcu Poštová banka, a.s. na súčasného žalobcu R Collectors s. r. o.

6. Po odvolaní žalobcu Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 18.10.2018 č.k. 9Co/80/2018-100, rozsudok v zamietavej časti zrušil.

7. Súd v tomto konaní vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom žaloby a jeho prílohami, a to zmluvou o úvere, výzvou na splatenie dlžnej časti úveru, všeobecnými obchodnými podmienkami, výzvou na úhradu dlžnej sumy, doručenkou, výpisom z účtu, vyjadreniami strán sporu, ďalšími listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav.

8. Žalobca a žalovaná uzavreli zmluvu o úvere dňa 30.4.2013, v ktorej si dohodli výšku úveru 2.000,- eur, splátky v počte 72, vo výške 59,27 eur, s dátumom konečnej splatnosti 19.4.2019, s úrokovou sadzbou 24,50%, s priem. RPMN 18,86%, RPMN 27,45%.

9. Podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

10. Podľa § 52 ods. 1 OZ účinného v čase uzatvorenia zmluvy; spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods.2 OZ účinného v čase uzatvorenia zmluvy; ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 53 ods. 1 OZ účinného v čase uzatvorenia zmluvy; spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 OZ účinného v čase uzatvorenia zmluvy; za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

11. Podľa § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov; spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

12. Z preukázaných dokladov mal súd za preukázané, že došlo k uzavretiu zmluvy o úvere. Svojím charakterom ide zároveň o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. ust. OZ. Zároveň na obsah uzavretej zmluvy, povahu jej účastníkov (žalovaný vystupoval v zmluve ako fyzická osoba zabezpečujúca svoje potreby, teda spotrebiteľ, kým žalobca konal v predmete svojho podnikania, teda ako dodávateľ), výšku úveru a práv a povinností jednotlivých strán je zrejmé, že ide o spotrebiteľskú zmluvu a táto spĺňa podmienky spotrebiteľského úveru.

13. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

14. V predmetnej zmluve bola RPMN nesprávne uvedená, čo má podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy za následok, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov, a to od počiatku aj z uvedeného dôvodu. Pozri rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/98/2017 zo dňa 25.04.2017.

15. Čo sa týka predpokladov RPMN súd uvádza, že „Súdu prvej inštancie teda nemožno nič vytknúť, pokiaľ dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorý predpokladá ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch videl v absencii predpokladov použitých na výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch). K uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarcu jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto správne skonštatoval súd prvej inštancie, že je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalobca namieta formalistický výklad súdu, tak odvolací súd dáva do pozornosti, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery;“ rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/59/2017 zo dňa 11.05.2017 a zn. 3Co/124/2016 zo dňa 03.11.2016, sp. zn. 3Co/7/2017 zo dňa 06.04.2017.

16. Súd poukazuje na ustanovenie §11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2, okrem iných aj písm. k), a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, tak sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Čo sa týka právneho názoru vyjadreného v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová.

V uvedenej právnej veci Súdny dvor EÚ vo svojej odpovedi na 1. otázku uviedol, že Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - Zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v

zmysle § 11 ods. 1 Zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa.

V danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a Zákomom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok.

Súd preto musí skúmať, či môže Smernici priznať nepriamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho Zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad Zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty.

Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho Zákona contra legem.

Súd je preto názoru, že napriek predmetnému rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich (teda 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch), tak ako to ustanovuje § 11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

17. Úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov (§ 39 Občianskeho zákonníka). Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/312/2015 zo dňa 24.05.2016.

Vychádzajúc zo štatistických údajov zverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska boli priemerné úrokové sadzby pri úveroch (spotrebiteľské a iné úvery) so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby od 1 do 5 rokov v apríli 2013, kedy bola predmetná zmluva uzavretá, v sadzbe 10,68 %. Úverová zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným dňa 30.4.2013 bola so splatnosťou 72 mesiacov. Úroková sadzba predmetného úveru je tak viac ako 2-násobkom priemernej sadzby úverov poskytovaných v rovnakom období.

„Odvolací súd ešte na zvýraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie poznamenáva, že zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. je jednoznačný a líši sa od požiadaviek Smernice. Podľa zákona zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Niet

absolútne žiadnych pochybností o tom, že slovenský zákon v čase uzavretia zmluvy jednoznačne požadoval vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov, aj keď je treba konštatovať, že zákon ide nad rámec Smernice. K výkladu ustanovení Zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov vrátane rozsudkom Najvyššieho súdu SR v zmysle ktorej sa má zákon vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročnú a bez poplatkov.“ podľa Rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.12.2018 sp. zn. 19Co/139/2018. Túto skutočnosť potvrdil aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 3Co/7/2017 zo dňa 6.4.2017, sp.zn. 4Co/170/2016 zo dňa 27.4.2017, sp. zn. 2Co 139/2017 zo dňa 24.1.2018, sp.zn. 3Co 157/2017 zo dňa 1.2.2018, sp. zn. 18Co/44/2017 zo dňa 14.2.2018, sp. zn. 9Co 154/2017 zo dňa 1.3.2018 a sp. zn. 11Co/29/2017 zo dňa 13.3.2018.

18. Je potrebné ešte poukázať na to, že ani Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník neumožňujú veriteľovi požadovať od dlžníka príslušenstvo (úrok z omeškania) pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky, tým však nie je dotknuté právo účastníkov dohodnúť sa, že dohodnuté úroky sa stanú súčasťou istiny (viď rozhodnutie NS ČR sp. zn. 31Cdo/2036/2009). V prípade spotrebiteľského vzťahu však by bolo nutné takúto dohodu vyhodnotiť ako neplatnú. Preto ani z uvedeného dôvodu by nebolo možné priznať úroky z omeškania vyčíslené aj z dohodnutých úrokov. Je treba zdôrazniť, že žalobca v predmetnom konaní vzhľadom na vyššie uvedené nemá nárok na dohodnuté úroky ani poplatky. Otázku, či je možné od dlžníka požadovať úroky z omeškania pri omeškaní s platením príslušenstva pohľadávky riešil Najvyšší súd ČR aj v uznesení sp. zn. 29Odo/689/2006, kde uviedol, že dohoda o platení úrokov z omeškania zo zmluvných úrokov je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná pre rozpor so zákonom.

19. Súd tiež poukazuje na to, že v konaní vôbec nebolo žalobcom preukazované, či pred uzavretím Zmluvy bola jeho právnym predchodcom náležite skúmaná bonita žalovaného. Veriteľ totiž nepreukáže, že postupovať s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľskom úvere, ak vychádza iba z nedoložených osobných prehlásení dlžníka o jeho osobných, zárobkových a majetkových pomeroch. Odborná starostlivosť poskytovateľa úveru predpokladá zisťovať a preverovať údaje spotrebiteľa (viď rozsudok sp. zn. 19Co/139/2018 zo dňa 13.12.2018 a NS ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018 z 25.07.2018).

20. Žalovaný doložil potvrdenie o príjme (č.l. 52) a uviedol, že sú mu jednotlivé splátky zrážané zo mzdy a žalobca v žalobe a vo svojich vyjadreniach (3.4.2017 č.l. 59, 11.2.2019 č.l. 106, 22.2.2019 č.l. 125) sám uviedol, že žalovaný uhradil od 19.5.2013-20.7.2016 sumu 1367,34 eur, od 11.8.2016-11.5.2017 sumu 508,55 eur a od 11.8.2017-12.6.2018 sumu 504,56 eur, t.j. celkom v sume 2380,45 eur. Žalobca vzal žalobu späť podaním, ktoré došlo súdu dňa 11.2.2019 pre sumu 598,01 eur s prísl. a preto súd konanie zastavil pre túto sumu v súlade s § 145 ods. 2 CSP (Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.) a pokračoval v konaní so sumou 1163,28 eur s prísl.

21. Na základe vyššie uvedených chýbajúcich náležitostí zmluvy o úvere v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch a úrokom z omeškania v rozpore s dobrými mravmi podľa Občianskeho zákonníka, súd považoval zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov a priznal by žalobcovi len rozdiel medzi poskytnutými finančnými prostriedkami a úhradou žalovaného. Žalovaný však dostal úver vo výške 2.000,- eur, no žalobcovi doposiaľ uhradil podľa vyjadrení žalobcu sumu 2380,45 eur a teda preplatil sumu, ktorú si požičal a súdu neostávalo iné, len žalobu v prevyšujúcej časti zamietnuť.

22. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

23. Žalobca mal úspech pre sumu 598,01 eur, pre ktorú sa konanie zastavilo z dôvodu splátok žalovaného po začatí konania. Žalovaný bol úspešný v prevyšujúcej časti pre sumu 1341,12 eur, teda v konečnom dôsledku bol úspešnejší žalovaný, preto by mu patril nárok na náhradu trov konania, no súd mu ho nepriznal, lebo si žiadne trovy neuplatnil, lebo mu žiadne nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.